

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 czerwca 1956 r.

Nr 25

TRESC:

Poz.:

DEKRET

115 — z dnia 13 czerwca 1956 r. o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej 179

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

116 — z dnia 16 czerwca 1956 r. w sprawie dodatkowych urlopów w przemyśle papierniczym 181

ROZPORZĄDZENIA:

117 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 1956 r. w sprawie zmiany przepisów o wynagrodzeniu adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych 181

118 — Ministrów: Budownictwa Miast i Osiedli, Budownictwa Przemysłowego oraz Gospodarki Komunalnej z dnia 12 maja 1956 r. o instalacjach gazowych 182

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

119 — z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie przystąpienia Kambodży i Libii do Konwencji dotyczącej Światowej Organizacji Meteorologicznej, podpisanej w Waszyngtonie dnia 11 października 1947 r. 186

120 — z dnia 28 czerwca 1956 r. w sprawie ratyfikacji przez Boliwię i Haiti oraz zastosowania przez Danię Konwencji (nr 19) dotyczącej traktowania pracowników obcych na równi z krajowymi w zakresie odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przy pracy, przyjętej w Genewie dnia 5 czerwca 1925 r. 186

115

DEKRET

z dnia 13 czerwca 1956 r.

o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej.

Art. 1. Państwowa służba geodezyjna i kartograficzna powołana jest do wykonywania zadań z zakresu geodezji i kartografii dla potrzeb gospodarki narodowej.

Art. 2. 1. Organami państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej są: Centralny Urząd Geodezji i Kartografii oraz resortowe służby geodezyjne.

2. Rada Ministrów może przekazać wykonywanie określonych zadań służby geodezyjnej prezydiom rad narodowych.

Art. 3. 1. Centralny Urząd Geodezji i Kartografii, zwany dalej „Centralnym Urzędem”, podlega Prezesowi Rady Ministrów.

2. Na czele Centralnego Urzędu stoi Prezes. Prezesa i wiceprezesa Centralnego Urzędu powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów.

Art. 4. Centralny Urząd powołany jest do:

- 1) wykonywania robót kartograficznych oraz geodezyjnych o znaczeniu ogólnopństwowym, a w miarę potrzeby — innych robót geodezyjnych,
- 2) koordynowania i kontrolowania fachowej działalności państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej.

Art. 5. 1. Szczegółowy zakres działania Centralnego Urzędu określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

2. Prezes Rady Ministrów może przekazać Prezesowi Centralnego Urzędu swoje uprawnienia w stosunku do podległych Centralnemu Urzędowi zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 6. 1. Resortowe służby geodezyjne, zwane dalej „służbami resortowymi”, działają w tych resortach, których potrzeby gospodarcze w zakresie robót geodezyjnych związanych z zadaniami danego resortu uzasadniają utworzenie wymienionych służb.

2. Zakres działania służb resortowych określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

3. Organizację i zakres działania jednostek służby resortowej ustalają właściwi ministrowie w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu.

Art. 7. Prezes Centralnego Urzędu może na wniosek właściwego ministra wyrazić zgodę na wykonywanie określonego rodzaju robót geodezyjnych przez fachowe jednostki nie wymienione w art. 2.

Art. 8. 1. Przepisy techniczne o wykonywaniu robót kartograficznych oraz geodezyjnych o znaczeniu ogólnopństwowym, a także przepisy techniczne o zasadach wykonywania innych robót geodezyjnych wydaje Prezes Centralnego Urzędu w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

2. Przepisy techniczne w zakresie robót geodezyjnych wykonywanych dla potrzeb resortu wydaje właściwy minister w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu.

Art. 9. 1. Wykonawca robót geodezyjnych i kartograficznych obowiązany jest zgłosić je przed przystąpieniem do ich wykonania, a po wykonaniu robót przekazać sporządzone

materiały właściwym organom państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej.

2. Prezes Centralnego Urzędu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określi:

- 1) tryb zgłaszania robót geodezyjnych i kartograficznych oraz przekazywania materiałów powstałych w wyniku tych robót,
- 2) organy państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej właściwe do zgłaszania robót oraz przekazywania i przechowywania materiałów,
- 3) rodzaje robót i materiałów nie podlegających zgłaszaniu i przekazywaniu,
- 4) tryb przekazywania znaków geodezyjnych.

Art. 10. 1. Osoby wykonujące roboty geodezyjne i kartograficzne uprawnione są do:

- 1) wstępowania na grunty i budowle objęte pomiarem,
- 2) usuwania przeszkód uniemożliwiających wykonanie czynności pomiarowych.

2. Organy państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej uprawnione są ponadto do nieodpłatnego umieszczania znaków geodezyjnych na gruntach i budynkach oraz wykonywania wszelkich czynności z tym związanych.

3. Przepis ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania do drzew i krzewów podlegających ochronie, do budowli zabytkowych oraz do obiektów, w których dokonanie zmian wymaga zezwolenia właściwych organów, a także budynków, których doprowadzenie do stanu użytkowego powodowałoby koszty większe niż koszty pomiarów dodatkowych.

Art. 11. 1. Szkody, które powstały w nieruchomości lub jej części podczas wykonywania pomiarów geodezyjnych, powinny być naprawione przez doprowadzenie nieruchomości do stanu użytkowego z uwzględnieniem potrzeb gospodarki planowej.

2. Za szkody w płonach i drzewostanie przysługuje odszkodowanie w gotówce.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb ustalania odszkodowania oraz naprawiania szkód.

Art. 12. 1. Właściciel nieruchomości lub osoba, w której władaniu znajduje się nieruchomość, mają obowiązek chronienia znaków geodezyjnych umieszczonych na tej nieruchomości, a w razie zniszczenia lub uszkodzenia znaku — obowiązek niezwłocznego zawiadomienia o tym prezydium rady narodowej (gromadzkiej, osiedla, dzielnicowej, miejskiej).

2. Nadzór nad ochroną znaków geodezyjnych sprawują prezydium właściwych rad narodowych.

Art. 13. 1. Znaki państwowej sieci geodezyjnej zakłada, konserwuje i odtwarza Centralny Urząd. Znaki lokalnych ośnów geodezyjnych konserwują i odtwarzają prezydium powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty).

2. Prezes Centralnego Urzędu może w porozumieniu z właściwymi ministrami przekazać resortowej służbie konserwację i odtwarzanie znaków geodezyjnych na terenach

znajdujących się w administracji jednostek poszczególnych resortów.

Art. 14. Materiały geodezyjne i kartograficzne podlegające przekazaniu w myśl art. 9, a nie przekazane do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, podlegają przekazaniu w trybie i zakresie określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9.

Art. 15. 1. Przepisy art. 4 — 9 i 14 nie mają zastosowania do organów wojskowych wykonujących roboty geodezyjne i kartograficzne oraz do innych wykonawców działających na zlecenie tych organów.

2. Na terenach będących w zarządzie organów wojskowych oraz na terenach każdorazowo przez nie zastrzeżonych wszelkie prace geodezyjne mogą być wykonywane tylko przez te organy albo przez wykonawców działających na ich zlecenie lub za ich zezwoleniem.

3. W zakresie robót geodezyjnych i kartograficznych wykonywanych przez organy wymienione w ust. 1 uprawnienia Prezesa Centralnego Urzędu wynikające z przepisów niniejszego dekretu przechodzą odpowiednio na Ministra Obrony Narodowej lub Ministra Spraw Wewnętrznych albo na organy przez nich upoważnione.

Art. 16. Kto usuwa lub uszkadza znak geodezyjny — podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub grzywny.

Art. 17. 1. Kto bezprawnie wykonuje roboty geodezyjne lub kartograficzne bądź nie zgłasza tych robót przed przystąpieniem do ich wykonywania lub po wykonaniu tych robót nie przekazuje sporządzonych materiałów właściwym organom — podlega karze grzywny do 3000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto uniemożliwia lub utrudnia wykonanie tych robót, nieumyślnie usuwa lub uszkadza znak geodezyjny albo wbrew obowiązkowi nie zawiadamia o zniszczeniu lub uszkodzeniu znaku geodezyjnego.

3. Orzekanie w sprawach wymienionych w ust. 1 i 2 następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 18. Sprawy rozgraniczenia i podziału nieruchomości oraz ewidencji gruntów i budynków należą do właściwości Ministra Gospodarki Komunalnej w odniesieniu do obszarów m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz miast stanowiących powiaty miejskie, a w odniesieniu do pozostałych obszarów — do właściwości Ministra Rolnictwa.

Art. 19. Przepisy dekretu dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych.

Art. 20. 1. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 24 kwietnia 1952 r. o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej (Dz. U. Nr 24, poz. 162),
- 2) przepisy art. 33 i 115 prawa górniczego (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65).

2. W art. 112 ust. 2 prawa górniczego skreśla się wyraz „sposób i”.

3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego dekretu zachowują moc dotychczasowe przepisy.

Art. 21. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *St. Skrzyszewski*

116

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1956 r.

w sprawie dodatkowych urlopów w przemyśle papierniczym.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 365 i z 1950 r. Nr 13, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikom zatrudnionym w przemyśle papierniczym na stanowiskach określonych w wykazie przewidzianym w § 2 przysługuje w każdym roku kalendarzowym dodatkowy płatny urlop w wymiarze 12, 9 lub 6 dni roboczych zgodnie z tym wykazem.

§ 2. 1. Prezydium Rządu — po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — ustala na wniosek Ministra Przemysłu Drzewnego i Papierniczego wykaz stanowisk w przemyśle papierniczym, dających prawo do urlopu dodatkowego, z określeniem wymiaru tego urlopu.

2. Prezydium Rządu w trybie przewidzianym w ust. 1 może:

- a) uzupełnić wykaz nowymi stanowiskami w razie występowania szkodliwości uzasadniających przyznanie urlopu dodatkowego, z określeniem wymiaru tego urlopu, albo
- b) ograniczyć wykaz przez zniesienie urlopów dodatkowych na określonych stanowiskach lub skrócenie wymiaru tych urlopów w razie usunięcia lub zmniejszenia szkodliwości uzasadniających korzystanie z urlopów dodatkowych.

§ 3. Prawo do pierwszego urlopu dodatkowego pracownik nabywa po przepracowaniu jednego roku na stanowiskach wymienionych w wykazie, o którym mowa w § 2.

§ 4. 1. Zależnie od wskazań lekarza zakład pracy powinien udzielić urlopu dodatkowego łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

§ 5. Urlop dodatkowy przysługuje w wymiarze odpowiadającym stanowisku zajmowanemu przez pracownika w czasie udzielenia tego urlopu.

§ 6. Pracownikom lub pracownicom zatrudnionym na stanowiskach wymienionych w wykazie przewidzianym w § 2 urlop wypoczynkowy i urlop dodatkowy może być przesunięty na następny rok kalendarzowy tylko w przypadkach niemożności wykorzystania tych urlopów z powodu choroby, przerwy w pracy w związku z ciążą i porodem albo odbywania służby wojskowej.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

117

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 23 czerwca 1956 r.

w sprawie zmiany przepisów o wynagrodzeniu adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych.

Na podstawie art. 8 pkt 1 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 30, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 sierpnia 1953 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych (Dz. U. Nr 40, poz. 176) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Wysokość wynagrodzenia adwokata za czynności zawodowe nie przewidziane w rozporządzeniu określa kierownik zespołu adwokackiego, stosując zasady wskazane w § 1 ust. 1; wysokość wynagrodzenia adwokata wykonującego zawód poza zespołem określa w tym przypadku dziekan rady adwokackiej.”

2) w § 2 skreśla się zdanie drugie;

3) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. 1. W uzasadnionych przypadkach na umotywowany pisemny wniosek zainteresowanego adwokata kierownik zespołu adwokackiego może podwyższyć wynagrodzenie ponad normę wskazaną w § 2 lub w § 3; na wniosek adwokata wykonującego zawód poza zespołem o takiej podwyżce decyduje dziekan rady adwokackiej.

2. W uzasadnionych przypadkach sąd może nie zaliczyć podwyżki wynagrodzenia ponad normę wskazaną w § 2 lub w § 3 do kosztów procesu zasądzonych od strony przeciwnej.”